

Johnny Cash
danst nooit

DNU | HND Luckie S. Delacroix

Eerste digitale inkijkexemplaar, Oktober 2015

JOHNNY CASH DANST NOOIT

Luckie S. Delacroix

Dit werk is uitgegeven door **De Nieuwe Uitgeverij** via **Het Nieuwe Debuteren**; hét platform voor literair talent.

De Nieuwe Uitgeverij

© Luckie Samson Delacroix, 1981

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2015

ISBN: 978-94-91983-16-0

www.DeNieuweUitgeverij.nl

DEEL I

'Of all the things I've lost,
I miss my mind the most'

- *Mark Twain*

I

Wankel en stabiel, welkom in het paradox van mijn gedachten. Als een oude man geboren. Alles al gezien en godverdomme nog niks meegemaakt. Gevangen in een seksloze sleur, in een liefdeloze relatie. Vastgeketend als een wild beest. Als gewetenloze jager zonder gedachten, een woest roofdier met alleen een instinct, een domme vleeseter zonder gevoel.

Ik zou willen dat het anders was. Ik zou willen dat het simpeler was. Dáár zou ik echt gelukkig van worden. Nu doe ik veel maar word niet beter. Wel completer maar even slecht. Het danst weer in mijn hoofd. Het danst altijd in mijn hoofd. Wankel en stabiel en we heten je welkom. Welkom in de tragische slapstick. Welkom in het deprimerende blijspel. Welkom in deze treurige schertsvertoning. Wankel en stabiel. Soms iets meer wankel en soms iets meer stabiel maar altijd vergezeld door vier kabouters in mijn hoofd. De vier kleine kutkabouterjes met hun irritante en bijdehante commentaar op alles wat er gebeurt. Ze spuwen het gal van mijn gedachten en ik moet me door hen laten leiden. Ik heb geen keus. Zij zeggen dat ik de seksloze sleur moet doorbreken. Ze roepen dat ik brandende schepen achter me moet laten. Ze haten me. Ze saboteren me. Ze achtervolgen me. Ze zijn bang voor de pillen van Albert-Jan de Medicijnman. Ze zijn bang voor de hoge verwachtingen en de ingesleten patronen. Een klein beetje bang want de pillen houden me lekker vlak. Die zooi houdt me chemisch geketend. Medicatie is de muilkorf van mijn gedachten.

Ik maak me zorgen Bella. Ik maak me zorgen om ons. Ik maak me zorgen om de ellendige sleur waarin we zitten, om de constante miscommunicaties en om de verschillende verwachtingspatronen. Ik weet zeker dat je me niet meer zo leuk vindt. Dat je vindt dat ik stink. Dat ik stink naar zweet, naar zware shag, naar oude koffie. Dat ik stink naar opgedroogd sperma van eindeloos rukken zonder te douchen.

Ik weet zeker dat je walgt van mijn verschijning. Mijn lange

ongewassen haar, mijn ruige baard, mijn oude kleren, mijn bleke gelaat en mijn dode ogen uitgehold door de wiet en het bier. Het is een hele prestatie dat je het zo lang met me uitgehouden hebt. Knap dat je al die jaren hebt kunnen geloven in de illusie van wat er had kunnen ontstaan. Het sprookje van wat we hadden kunnen worden. Wat ik had kunnen worden als ik iets beter mijn best zou doen maar ik ben een grote illusionist en doe alles maar half terwijl ik mezelf moet verliezen om puur te blijven. Ik moet mezelf verliezen in mijn gecompliceerde eigenheid en die ben ik kwijt. Ik zie er nog wel uit als een rockende antiheld maar ben de rokende kroonprins van het maaiveld geworden. Als mijn vader sterft ben ik koning. Ik vind troost in een melancholische zwaarmoedigheid. Somber als Johnny Cash, als Jim Morrison en Kurt Cobain. Ik moet ook verdwalen in een labyrint. Dat is de onvermijdelijke eindbestemming van mijn reis. Ik ben de slaaf van mijn gespleten geest. Psychotisch en onnavolgbaar, chaotisch en raadselachtig, krankzinnig en kansloos. Er zijn geen uitvluchten meer voor ons Bel. Je weet van mijn diepste geheim voor jou. Mijn beste vijand Merlijn heeft je per ongeluk gebeld om te zeggen dat ik het nooit zo nauw heb genomen met dat ene dat je van me vroeg. Het enige dat je echt van me vroeg. Je wilde dat ik trouw was. Maar ik ben godverdomme geen Labrador en mijn onverschilligheid ten opzichte van jouw enige wens en mijn totale desinteresse in de monogamie kunnen geen verrassing voor je zijn. Dat wist je vast wel. In mijn hoofd ben ik tenslotte nog altijd een rockster. Wat had je godverdomme dan verwacht? Monogamie is voor mij een bordspelletje zonder dobbelstenen. Ik voelde me niet eens schuldig over mijn chronische vreemdgaan. Sterker nog, ik heb neuken met andere vrouwen en daarover liegen tegen jou tot een religie verheven. Merlijn vertelde je dit omdat hij het beste met me voor heeft. Merlijn vertelde je dit omdat de wereld niet is wat ik wil dat zij is. Daarom heeft hij mijn diepste geheim aan jou verteld. Daarom is hij mijn beste vijand maar dat is een ander verhaal. Jij weet nu dat ik nooit ga worden wie jij wilt dat ik word. Je gaat niet de moeder van mijn psychotische kinderen worden en omdat je eierstokken klapperen op de maat van je biologische klok, is het tijd

om het laatste moeilijke gesprek aan te gaan en een punt te zetten achter ons verhaal. Het is tijd om een nieuw verhaal te schrijven. Een verhaal waarin ik weer de hoofdrol speel. Mijn poëzie zal mij weer grip geven op deze toestand, grip op een bizarre realiteit. De noodzaak ontstaat uit de situatie want ik kan haar anders niet de baas. Korte versjes die niet rijmen worden gevonden op de grens van krankzinnigheid. De grens waar ik mijn basiskamp opgeslagen heb. De grens tussen waan en werkelijkheid, tussen feit en fictie, tussen fantasie en realiteit. Wij waren als een deprimerend blijspel of een tragische slapstick. Dat vindt jij toch ook? Het was een paradoxaal toneelstuk waarin ik soms de hoofdrol speelde en waarvan ik soms semiaandachtig en onverschillig toeschouwer was. Ik kon het niet opbrengen te juichen voor de matige acteur die mijn rol vertolkte. Mijn relatie met jou was een klucht. Nu zoek ik naar een nieuwe orde tussen mijn stuitende gedachten. Ze zijn nog rommelig en chaotisch maar puur en steeds vrijer. Ik ga godverdomme gewoon alles blootgeven. Ik word weer loyaal naar mijn gevoel. Er is geen plek om te verstoppen in mijn wereld. Niet in het zicht. Niet in het donker. Het moet puur zijn en puur is op de grens van waan en werkelijkheid. Puur is psychotisch. Puur is feit en niet fictie. Puur is vertroebeld. vertroebeld door wiet en vertroebeld door verdriet. Puur is hier. Hier in de tuin. Hier in de regen. Met een lauw flesje Jupiler in mijn hand en een brok in mijn keel. Bella vond dat ik weg moest gaan als ik niet meer het allerliefst bij haar wilde zijn en eerlijk gezegd wilde ik al heel erg lang niet meer het allerliefst bij haar zijn maar ik was te laf om weg te gaan. Ik was te laf om te lijden. Ik was te schijterig om tot de bodem te leven en mezelf te vinden in de goot. Bella vond al langer dat ik weg moest gaan als ik haar niet meer leuk vond maar niet zo. Het had anders moeten eindigen maar het leven overkomt je gewoon. Alleen in een Oriëntaalse massagesalon hebben de verhaaltjes een happy end. Iets hield me tegen. Iets hield me bij Bella. Ze had me vast. Mijn wilde haren lagen om half elf dood op mijn kussen te wachten tot de slaap zich meester zou maken van mijn ziel. Ze gaf me rust maar dat zocht ik niet, dat wil ik niet. Ik wil vrij zijn. Vrij om me te verliezen in het

leven. Vrij om te neuken, om te zwerven, om te zuipen. Vrij om te roken, om te snuiven en om te worden wie ik wil zijn. Ik moet godverdomme weer de frontman worden van mijn eigen verhalen. Het speelt zich nog steeds af in de nacht. Het speelt zich alweer af in de nacht. Het speelt zich altijd af in de nacht want het is donker op de grens van feit en fictie. Ik ben een slappe zak zonder ruggengraat. Een waardeloze, dikke papzak. Een zeurende junk. De zoveelste mislukte muzikant. Waar is mijn revolver? Ik ben weer alleen. Eenzaamheid is mijn lotbestemming. Ik ga naar de donkerste plek op aarde op zoek naar inspiratie. Ik zoek troost maar ben niet waardig. Ik ben een zwevende fantast. Ik ben een leugenaar en je moet me altijd delen. Als je geluk hebt alleen met mijn poëtische rockmuziek maar dat is een grillige minnares en wat zij vraagt moet ik draaien. Alles moet ik offeren op het altaar van mijn Muze. Het einde van mijn sprookje met Bella was dan ook onvermijdelijk. Het zou nooit evolueren in het romantische, hoofse epistel waar zij naar zocht en eigenlijk wist ik dat al lang.

Ik heb nooit hartverscheurend veel van haar gehouden. Dat is een sprookje verzonnen door één van de kaboutertjes in mijn hoofd. De drie andere kaboutertjes lachen hem uit en spugen in zijn gezicht. Ze beschimpen en bespotten hem. Ze schoppen hem en slaan hem met ijzeren staven en houten stokken maar nog steeds gelooft dat ene bloedende kaboutertje in de mythe van wat we hadden kunnen worden. Ze houden zijn kabouterhoofdje onder water tot hij nauwelijks nog spartelt maar nog steeds heeft hij fiducia. Nog steeds hoopt die dwaze puntmuts op een liefde die nooit kan zijn.

Er komen geen tranen meer bij deze woorden, geen gejack bij dit besef. De woorden zijn er weer en wij wachten geduldig tot de melodie volgt. Het zijn mijn vriendjes. Dat is altijd zo geweest. De woorden zijn niet meer leeg en zonder doel maar puur en nietsontziend. Zoals mijn liefde voor Bella in het kaboutersprookje ook was.

- Er was eens een liefde die onvoorwaardelijk, puur en nietsontziend was en zij leefden nog lang en gelukkig.-

Een prima parafrasering van iedere pennenvrucht die de dronken broeders Grimm aan de wereld schonken maar gelul natuurlijk. Er zitten altijd voorwaarden aan liefde. Het mag nooit verworden tot een seksloze sleur die me in een grijze Peugeot 107 van Ikea naar Intratuin brengt. Dat laat een superheld niet toe. Ik ben geen held en het maaiveld lonkt. Ik moet toegeven aan de grilligheden van mijn lenige brein. Ik moet de doldwaze en bezopen avonturen zien als inspiratiebron want dat is mijn licht aan het einde van deze donkere tunnel. Niet langer is dat de koplamp van een aanstormende intercity. Er gloort weer hoop aan de horizon.

Ik ben weer vrij.

'Johnny Cash danst nooit' van Luckie S. Delacroix is vanaf 18 oktober 2015 overal te koop!